

(CD-87) ૮ – અનુભવતા અત્તરની સુરભિ

સાખી

કાચા સૂતરનાં દોરાને વધુ ખેંચો તો તૂટી જાય,
સાંધો તો એ મન ભાંગલનો દીવાલ ગાંઠો ઊભી દેખાય.

ૐ

અનુભવતા અંતરની સુરભિ, ધબકે આનંદ લોકોત્તર,
કહેવત, કહેણી દૈવત, કૌવત, ઝંકારે ભાષાનું બળ.

અંધા આગળ અરિસો ધરિયો, બહેરાં પાસે ફૂંક્યો શંખ,
અર્ધ-દગ્ધ હું પંડિત બનીયો, લોઢાં માથે ચડીયો ઝંગ.

દાળ જો બગડી દીવસ બગડ્યો, નક્કી દાળમાં કાળું છે,
ચૂલા ઊપર વઘાર થાતાં, આંહી છીંકાછીંક ચાલુ છે.

જમવામાં જગલો પહેલો ને, ભગલો દોડે લોટો લઈ,
અંદર સૂતાંને બૂમ પાડે, ‘મંગલ મંદિર ખોલો ભઈ’.

ભોંયરાંમાં જે ગુસપુસ કીધી, અગાસી ઊપર આવી ગઈ,
છપ્પર ફાડી “કર્મ” બતાવે, T.V. જેવી સીરીયલ કંઈકંઈ.

શણગારો તો સોળ વરસની ગધ્ધેડી એ શોભી ઊઠે,
કોરસમાં ગાવા બેસાડો, વાંઢા - વિધૂર નાચી ફૂટે.

જેનું ખાચે તેનું ગાચે, દામે કરતી લોંડી સલામ,
“પૈસો મારો પરમેશ્વર છે”, તક સાધુ વાલે કુ સલામ.

રામ કદીયે રળશે નહીં, ને સીતા કદી યે દળશે નહીં,
કળિયુગમાં 'બાબા વચનોની ધૂણિયું ધગવે આસ્થા ફેં.

નવરો બેઠો નખ્ખોદ વાળે, મરતાં સુધી પ્રવૃત્તિ કર,
આદમી આદમી અંતર અંતર, ફૂવો ફૂવો સમદર સમદર.

ડુંગર દૂરથી રળિયામણાં ને, નજદીક જાતાં ખબર પડે,
નેતા, અભિનેતા, ઊપદેશી, 'દૂરથી દર્શન' પરદે જડે.

મુખમેં રામ બગલમેં છૂરી, હોઠે મધુ, દીલ, ડંખાળું,
આરતિ કરીને મંગળ ગાઉ, તમને આપું તો હું શું ખાઉ.

શિંદરી બળી પણ વળ નાં છૂટે, રજવાડી ઠકરાતું ગૈ,
કુંગા નૈ પણ આલા-ખાયર, બાપુ ઈ તો બાપુ જ ભૈ.

તારું મારું સહિયારું ને, મારું મારા બાપાનું,
બોઝલ નાંખ્યું ઓગલ માથે, જાણે યોગેશ-છાપખાનું.

નોઝલ વોઈસલ, હેશમીયાએ, નાક બનાવ્યું પ્લાસ્ટીકનું
રોજ્જે રોજ્જે નાક બદલતાં, માડુ ટ્રીકનું કળિકમણું.

પિચ્ચરિયામાં બારસ બોલે, તેરસ ટહૂકા ટહૂકા કર,
સાસરિયામાં અમાસ આંખે, બાળા-વહુ ને સાસુ - ડર.

ના બોલ્યામાં નવ નવ ગુણ છે, ચંચળ થઈ ગ્યાં હતપતિયાં,
બોલ્યાં તે, બે બદામનાં થ્યાં, પતિ થયાં તે પતી ગયાં.

સત્તરસોનાં સરવાળામાં, ઓગણીસ ભૂલ, ભાષાનું ભૂર,
બારેમાસી પદ-પંખૂડી, સૂરભે, દાદા-અકમ નૂર.

